

Espanya no vol canvis ni reformes

written by Pau Miserachs | 9 de juny de 2019

La reforma no s'identifica amb un canvi, ja que reformar és modificar normes jurídiques per assolir un millor funcionament de les institucions. Una reforma, com deia Jacques Attali a França, pot ratificar un canvi o precedir-lo.

Es poden fer bons o mals canvis i reformes. El que és principal és millorar la democràcia, la tolerància, la cultura, la ciència, la justícia social, el treball, el benestar, que sembla que no són pas l'objectiu del possible nou govern socialista espanyol.

Reformar la Constitució de 1978 és un impossible. De cap manera les dretes unides i els socialistes guanyadors de les darreres eleccions acceptarien una reforma que en nom de la dignitat dels pobles i les minories nacionals declarés protegit per la Constitució un referèndum d'autodeterminació, ni pactar amb el diàleg una solució amb Catalunya per resoldre el conflicte actual.

El país ha canviat. Però la Constitució segueix amb el llast d'haver estat feta transposant legislació i principis de la dictadura. També ha permès aquesta Constitució, no renovada d'acord amb les circumstàncies socials i polítiques del segle XXI, recentralització de competències amb una Loapa i altres propostes legislatives espanyoles similars.

Poc importa als polítics que segueixen en els seus escons de legislatura en legislatura que Espanya hagi canviat. Ja que els convé assegurar la seva supervivència.

La gran reforma d'Espanya va començar el 1977 amb el retorn de la Generalitat republicana, les primeres eleccions democràtiques des de 1936, i el 78 amb la promulgació de la

Constitució que incorporava els drets fonamentals del Consell d'Europa.

Però aquesta Constitució va consolidar la Monarquia instaurada per la dictadura i no va tocar l'estructura provincial heretada de la reforma de la divisió territorial d'Espanya de 1833. La creació de les Comunitats autònomes no fou més que una farsa constitucional per disminuir el poder i l'abast previsible del nacionalisme de les nacions catalana, basca i gallega.

Durant anys no s'han mirat si complien la Constitució les condicions laborals, horaris de treball, salaris i igualtat de gènere. Tampoc, com es garantia el dret a l'habitatge, fins a la crisi de les hipoteques.

Fins a la caiguda el 2 de juny de 2018 del president conservador Mariano Rajoy no s'ha pogut pujar el salari mínim a un nivell en condicions, ni fer efectiu el treball de 40 hores setmanals i també recuperar els índexs de revalorització de les pensions.

Les reformes fiscals no han afavorit pensionistes, ni els més pobres. Ha seguit la recaptació d'impostos indirectes i especials a bon ritme, com també els impostos sobre la renda que no ataquen les grans fortunes ni les entitats jurídiques creades per pagar el mínim, i tot sense baixar la despesa pública que s'ha incrementat en l'aspecte militar, el funcional i el d'acció exterior.

Sense canvis més radicals en democràcia i drets socials no podem avançar, i resulta que, sota govern socialista, encara segueixen en vigor les normatives sobre precarietat laboral i acomiadament exprés i barat, a més de la llei mordassa i un Codi Penal inadaptat a una democràcia modernitzada que va deixar un govern conservador avui aliat amb l'extrema dreta.